

Gaisu šķeļ kaiju spārni

Klausos lietū, kas modina smiltīs nolikto kafijas krūzi. Tas pieskaras zilajam traukam, un augšup paceļas silti garaiņi. Lietus krīt jūrā, atsitas pret viļņiem, pieskaras smiltīm – veidojas ovāli apļi. Man patīk lietus, bet šoreiz jūtu, ka tas būs ļoti spēcīgs. Kleitas audumam švīkstot, steidzos tālāk – virs galvas gaisu šķeļ kaijas spārni, pret debesīm paceļas spalgs putna kliedziens. Viens, otrs, trešais, ceturtais...

Ostā pūš kuģa taure. Nevaru saskaitīt, cik reižu mūžā esmu to dzirdējusi. Tā ir ievibrējusi gaisu vēl pirms manas piedzimšanas un skanēs arī tad, kad būšu devusies augšup. Ticu, ka tur būs droši, jo ņemšu līdzī savas atmiņas par Ventspili, kas ir mans dārgakmens. Es to varētu teikt un daudzināt vēl un vēl, bet sirdsdziesma jāpatur dziļi sevī – lai vārdi nenodilst vējā.

Naktī pamostos, dzirdot urbānos trokšņus. Tie man netraucē, un es tos nedēvētu par trokšņiem, bet zinu, ka tā ir pieņemts teikt, ja metāls atsitas pret metālu, ja vagonos iebirst ogles. Lai birst! Tas man palīdz izjust pilsētas elpu, mēs abas esam dzīvas un elpojam vienā ritmā. Nekas no tā, ko dzirdu, netraucē aizmigt, nekas, ko jaušu, neliek domāt, ka pilsētai jāaizliedz skanēt.

Kādu dienu, galvu nodūrusi, eju Rātslaukuma virzienā, sadzirdot vienmērīgas skaņas – klik-klik-klik. Uz autoostu aizsteidzas sieviete augstpapēžu kurpēs, un tad es atceros rītus, kad pilsētu modina baznīcu zvani. Tie liek par sevi manīt arī Ziemassvētkos un Lieldienās, bet tieši svētdienu nomoda stundas ir tās, kas iesākas ar tik skaistu labrītu.

Vasarā tirgus ir rūgtenu un saldu smaržu ieleja, kurā var staigāt un staigāt, atrodot ķiršus un jāņogas, ziedkāpostus un burkānus. Un kad tu, cilvēks, esi iegrimis dabas velšu aptaustīšanā un smaržošanā, tevi pēkšņi pārsteidz kariljonu pulkstenis. Tas ne tikai skaita laiku, bet arī spēlē katram latvietim pazīstamas melodijas. Tajās ieklausās arī no ārvalstīm iebraukušie viesi, un var dzirdēt, kā noklikšķ viņu fotoaparāti, iemūžinot vecpilsētas objektu.

Vai esat ieklausījušies, kā san bites ziedošos liepu kokos? Visapkārt viena vienīga zumēšana,, skaļa, bet neuzbāzīga medus nesošo kukaiņu šalkošana. Tā ieskanas arī pretim koncertzālei *Latvija*, un pagaidām var tikai iedomāties, kādas skaņas nesīs tur novietotie mūzikas instrumenti.

Jums ir bijusi izdevība piedalīties Pilsētas svētkos, kad uzvirno skaļas gaviles, kas vispirms izskan Rātslaukumā, kad tur sveic Balvu ieguvējus, bet nākamajā dienā gaviles mijas ar jautriem smiekliem, jo ventspilnieki dodas gājienā. Tas ir notikums visiem – kā pasākuma dalībniekiem, tā arī skatītājiem. Smieklis ir vienas no skaistākajām skaņām, kas dzirdamas arī ikdienā, jo tad ir skaidrs, ka cilvēkiem visa ir gana un viņiem nav jābīstas no negaidītiem trokšņiem.